

На основу члана 142. и 144. став 1. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05, 81/05 – исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07 – исправка, 116/08, 104/09, 99/14, 94/17 и 95/18), Жалбена комисија Владе - Веће у саставу: Веселин Лекић председник Већа, Ивана Милинковић и Гордана Пођанин, чланови Већа, одлучујући по жалби ██████████, државног службеника у Министарству финансија – Управи за трезор, на решење Министарства финансија – Управе за трезор број: ██████████ од 23. децембра 2020. године, у предмету – утврђене дисциплинске одговорности и изречене дисциплинске казне, на седници одржаној 05. фебруара 2021. године, донело је

РЕШЕЊЕ

1. Усваја се жалба ██████████, државног службеника у Министарству финансија – Управи за трезор и **поништава се** Решење Министарства финансија – Управе за трезор број: ██████████ од 23. децембра 2020. године.

2. Предмет се враћа првостепеном органу – Министарству финансија – Управи за трезор, на поновни поступак.

Образложење

Првостепени орган, Министарство финансија – Управа за трезор донео је решење број: 116-00-1-91/20-001-008 од 23. децембра 2020. године којим се ██████████ државни службеник у Министарству финансија, Управи за трезор, Филијала Лесковац, Одсек за јавна плаћања и фискалну статистику, на радном месту за послове платних услуга, у звању референта, оглашава одговорним за тежу повреду дужности из радног односа „Недолично, насилничко или увредљиво понашање према странкама или сарадницима“ из члана 109. став 1. тачка 14. Закона о државним службеницима, па му се изриче казна – новчана казна од 20% основне плате, за месец децембар, у трајању од једног месеца.

Незадовољан наведеним решењем, ██████████ поднео је, преко првостепеног органа, жалбу, која је у Жалбеној комисији Владе примљена дана 22. јануара 2021. године, под бројем: 116-01-14/2021-01.

У жалби се наводи да ожалбено решење побија због повреде одредбе члана 141. став 3. Закона о општем управном поступку, будући да диспозитив решења не садржи нити један опис повреде радне обавезе, већ се само наводи да је оглашен одговорним за повреду из члана 109. став 1. тачка 14. Закона о државним службеницима; да је у образложењу решења наведено да се на непримерен начин обраћао начелнику Одељења за људске ресурсе, а да само квалификовање његовог обраћања као непримереног, а не увредљивог и недоличног, као што у предлогу за покретање дисциплинског поступка стоји, не подлеже дисциплинској одговорности према наведеном пропису; да је дописе упућивао јер је хтео да укаже на неправилности, које је затекао приликом вршења својих дужности, на које нико није обратио пажњу, већ само на начин његовог изражавања, који није увредљив; да покретање дисциплинског поступка против њега сматра врстом притиска, на не би указивао на пропусте; да сматра да је престрого кажњен, јер је његово обраћање квалификовано у предлогу као тежа повреда радне обавезе, без образложења шта се у његовом обраћању сматрало увредљивим и недоличним, а да у доказном поступку није квалификовано као увредљиво или недолично, већ је квалификовано као непримерено. Предлаже да се жалба поништи у целости.

Првостепени орган, актом број: ██████████ од 19. јануара 2021. године, известио је Жалбену комисију Владе, о следећем: да је жалба именованог благовремена, допуштена и изјављена од овлашћеног лица, те је у свему оспорио наводе у жалби.

Жалбена комисија Владе – Веће је, разматрајући изјављену жалбу, ожалбено решење, изјашњење првостепеног органа по наводима из жалбе и списе предмета, утврдило следеће:

Законом о државним службеницима службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05, 81/05 – исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07 – исправка, 116/08, 104/09, 99/14, 94/17), који је важио у време покретања дисциплинског поступка, било је прописано: да се за теже повреде дужности из радног односа, државном службенику могу изрећи следеће дисциплинске казне: новчана казна од 20% до 30% плате за пуно радно време, исплаћене за месец у коме је новчана казна изречена, у трајању до шест месеци; одређивање непосредно нижег платног разреда; забрана напредовања од четири године; премештај на радно место у непосредно ниже звање уз задржавање платног разреда чији је редни број истоветан редном броју платног разреда у коме се налази радно место с ког је премештен; престанак радног односа (члан 110. став 2.); да дисциплински поступак покреће руководиоцац, на сопствену иницијативу или на предлог лица које је претпостављено државном службенику (члан 112 став 1); да се дисциплински поступак покреће писменим закључком, који се доставља државном службенику и на који жалба није допуштена (члан 112 став 2); да дисциплински поступак води и о дисциплинској одговорности одлучује руководиоцац (члан 113. став 1) да руководиоцац може да оснује дисциплинску комисију од три члана да уместо њега покреће и води дисциплински поступак и одлучује о дисциплинској одговорности (члан 113. став 2) да чланови дисциплинске комисије морају да имају стечено високо образовање на студијама другог степена (дипломске академске студије – мастер, специјалистичке академске студије, специјалистичке струковне студије), односно на основним студијама у трајању од најмање четири године и најмање пет година радног искуства у струци, а један члан мора бити дипломирани правник – мастер, односно дипломирани правник (члан 113 став 3); да се при избору и одмеравању дисциплинске казне води се рачуна о степену одговорности државног службеника, тежини последица повреде дужности и субјективним и објективним околностима под којима је повреда дужности извршена (члан 115. став 1). Поред наведеног Закон о државним сужбеницима, у члану 114. прописује: да у дисциплинском поступку одржава се усмена расправа, на којој државни службеник има право да изложи своју одбрану да државни службеник може да се на расправи брани сам или преко заступника, а може да за расправу достави и писмену одбрану; да расправа може да се одржи и без присуства државног службеника ако за то постоје важни разлози, а државни службеник је на расправу уредно позван; да се на остала питања вођења дисциплинског поступка примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак.

Жалбена комисија Владе – Веће ценило је наводе жалбе као и достављене доказе првостепеног органа, те је увидом у приложене списе у предмету утврдило: да је ██████████ државни службеник у Министарству финансија, Управи за трезор, Филијала Лесковац, Одсек за јавна плаћања и фискалну статистику, на радном месту за послове платних услуга, у звању референта; да је ожалбеним решењем оглашен одговорним за тешку повреду службене дужности из члана 109. став 1. тачка 14. Закона о државним службеницима - „Недолично, насилничко или увредљиво понашање према странкама или сарадницима“ због тога што у више наврата мејлом обраћао на увредљив и непримерен начин ██████████, начелнику Одељења за људске ресурсе, те му је изречена дисциплинска казна – новчана казна у износу од 20 основне плате за месец децембар 2020. године, у трајању од једног месеца.

Жалбена комисија Владе – Веће утврдило је да је п.о министра, в.д помоћника директора Управе за трезор, на основу члана 113. став 2. Закона о државним службеницима донео решење о образовању Дисциплинске комисије број: ██████████ од 21. октобра 2020. године, састављену од 3 члана и 3 заменика, од којих су сви, изузев једног члана, дипломирани правници, која покреће и води дисциплински поступак и одлучује о дисциплинској одговорности.

Поред тога, ово Веће - Комисија, је утврдила да је Дисциплинска комисија, применом члана 112. став 2. и члана 113. став 2. Закона о државним службеницима, а по предлогу за покретање дисциплинског поступка број: ██████████ од 22. октобра 2020. године, донела Закључак о покретању дисциплинског поступка број: ██████████ од 30.

октобра 2020. године, против жалиоца, због основане сумње да је починио тежу повреду дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 14. Закона о државним службеницима.

Даље, увидом у списе предмета у погледу радњи првостепеног органа које су предузете у поступку, утврђено је: да је усмена расправа одржана дана 24. новембра 2020. године; да је у Записнику са усмене расправе број: [REDACTED] од 24. новембра 2020. године констатовано да је запослени [REDACTED] присуствовао усменој расправи; да је [REDACTED] на усменој расправи саслушан у својству странке; да су на усменој расправи дисциплинска комисија извела све предложене доказе (ближе наведене у образложењу ожалбеног решења), као и да су саслушани сведоци [REDACTED]; да је жалилац преузео записник без примедби, и то потврдио својим потписом.

Након одржане усмене јавне расправе, дисциплинска комисија је у предмету дисциплинске одговорности државног службеника [REDACTED], приступила већању и гласању, о чему је сачинила Записник, број: интерно од 21. децембра 2020. године, па је на основу изведених доказа и утврђивања одлучних чињеница, као и изјаве наведених сведока на јавној, усменој расправи, једногласно донела одлуку којом се државни службеник [REDACTED] оглашава одговорним за тежу повреду дужности из радног односа из радног односа из члана 109. став 1. тачка 14. Закона о државним службеницима: „Недолично, насилничко или увредљиво понашање према странкама или сарадницима“ па му је за наведену тежу повреду службене дужности из радног односа изречена дисциплинска казна – новчана казна од 20% основне плате у трајању од једног месеца, применом одредбе члана 110. став 2. тачка 1. Закона о државним службеницима.

У поступку одлучивања по жалби [REDACTED] Жалбена комисија Владе – Веће је, сагласно члану 168. Закона о општем управном поступку, побијано решење испитивала у границама жалбеног захтева и испитујући постојање разлога за побијање решења који су наведени у жалби (ст. 1. и 2), као и из разлога који нису наведени у жалби (став 3), а посебно ценећи да ли ти разлози, према судској пракси Управног суда, могу бити основ за поништај управног акта у поступку вануправне контроле његове законитости, односно у управном спору.

Испитујући основаност жалбе у границама жалбеног захтева и ценећи постојање разлога за побијање решења који су наведени у жалби Жалбена комисија Владе – веће је утврдило следеће.

Увидом у ожалбено решење, ова Комисија-Веће је утврдило да је првостепени орган доношењем истог учинио повреду одредбе члан 141. став 3. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 18/2016 и 95/18 – аутентично тумачење), обзиром да је диспозитив првостепеног решења неодређен. Ово са разлога јер је жалилац оглашен одговорним за тежу повреду дужности из радног односа из члана 109. став 1. тачка 14. Закона о државним службеницима – „Недолично, насилничко или увредљиво понашање према странкама или сарадницима“, али да у диспозитиву ожалбеног решења није наведена конкретна радња извршења. Такође, имајући у виду да је жалилац оглашен за напред поменути тежу повреду дужности из радног односа, а која има више алтернативно постављених радњи извршења, при чему се из диспозитива првостепеног решења, односно правне квалификације тешке повреде дужности из наведеног члана Закона, не види коју је конкретно тежу повреду дужности из радног односа жалилац починио, а што се и жалбом основано указује. Истовремено се указује првостепеном органу, да квалификовање тешке повреде дужности из радног односа у образложењу ожалбеног решења као непримерено понашање, није прописано одредбом члана 109. став 1. тачка 14. Закона о државним службеницима.

Жалбена комисија Владе – Веће је, приликом оцене навода жалбе у конкретном случају, имало у виду и судску праксу Управног суда, односно, пресуду II-4 У. 15598/17 од 05. маја 2020. године, I-5 У. 13778/17 од 28. јуна 2019. године, I-3 У. 14866/17 од 30. августа 2019. године, II-5 У. 1804/17 од 27. марта 2019. године, II-5 У. 12705/16 од 20. децембра 2018. године, II- У. 789/18 од 20. децембра 2018. године, II-4 У. 1427/15 од 02. фебруара 2017. године и II-3 У. 7799/15 од 13. априла 2017. године, којима су поништене другостепене одлуке због тога што је диспозитив

првостепеног решења био непотпун и нејасан у делу правне квалификације тешке повреде дужности из наведеног члана Закона о државним службеницима.

Према томе, по оцени ове Комисије – Већа потребно је да првостепени орган отклони наведене повреде правила поступка и правилно и потпуно утврђивања одлучних чињеница на начин који би несумњиво упућивао на одлуку каква је у диспозитиву решења, како је то указано овим решењу, односно да у решењу које донесе у поновном поступку диспозитив и образложење тог решења усклади са садржином одредби члана 141. Закона о општем управном поступку а што представља основ за доношење законитог и правилног решења у поновном поступку.

Из наведених разлога, Жалбена комисија Владе - Веће је применом члана 144. Закона о државним службеницима, а у вези члана 171. став 3. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС”, број 18/16 и 95/18-аутентично тумачење), одлучило као у диспозитиву овог решења.

Упутство о правном средству: Ово решење је коначно у управном поступку и против њега се може покренути управни спор пред Управним судом у року од 30 дана од дана његовог пријема подношењем тужбе суду непосредно или поштом уз коју се доставља препис тужбе и прилога за тужени орган и за свако заинтересовано лице ако таквих лица има.

**Решено у Жалбеној комисији Владе
Решењем број: 116-01-14/2021-01, дана 05. фебруара 2021. године**

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
ЖАЛБЕНЕ КОМИСИЈЕ ВЛАДЕ**

Веселин Лекић

Доставити:

- жалиоцу преко првостепеног органа
- првостепеном органу
- у архиву